

Torah from Around the World

De ultieme religieuze uitdaging is Gods beeld en gelijkenis te zien in iemand die niet op ons lijkt.

Rabbin Jonathan Sacks z"l

Sjabbat 17 april 2021 / 5 Ijar 5781, Sjabbat Tekoema, Tazria-Metsora, Wajikra/Leviticus 12:1 - 15:33

Tanach blz. 219 - 230

2de sefer: Dewariem/Deuteronomium 8:1 - 10

Tanach blz.: 367 - 368

Haftara i.v.m. Jom Ha'atsmaoet: Zecharja 8:1 - 19

Tanach blz.: 1220 - 1221

Vertaler: Eddy Robles

Commentaar: **Rabbin Steven Carr Reuben** is emeritus rabbin van Kehillat Israel, de Reconstructionist gemeente in Pacific Palisades, California.

Oorspronkelijke Engelse tekst: <https://www.reconstructingjudaism.org/dvar-torah/illness-and-connection>

Ziekte en verbondenheid

Het was één van die bijzondere weken waarin ik bijna elke dag een telefoontje kreeg over een plotseling overlijden in de gemeente, of over iemand die net één of andere vorm van kanker had ontdekt en worstelde met de 'Waarom ik?' vraag en de angst voor de dood die hem in het gezicht staart. Het was ook een week waarin ik er bijna elke dag aan herinnerd werd waarom het jodendom zoveel nadruk legt op de kracht van de gemeenschap als het fundament van onze religieuze identiteit.

"Ik ben zo dankbaar voor alle steun die iedereen in de synagoge me heeft gegeven," hoorde ik keer op keer. Ik realiseerde me dat te midden van mijn eigen frustraties en gevoelens van onmacht in het licht van deze pijnlijke persoonlijke trauma's en angsten, zij die leden, mij kracht en inspiratie gaven door hun simpele erkenning van de kracht van de gemeenschap.

Ik werd eraan herinnerd dat het fundament van de Joodse identiteit niet het geloof is (zoals het in de meeste typisch-religieuze systemen is), maar eerder het erbij horen. Joods zijn gaat over behoren tot het Joodse volk, behoren tot iets dat groter is dan alleen jezelf, deel uitmaken van een gemeenschap, deel uitmaken van iets dat oud, solide en duurzaam is, dat op zichzelf troost, verlichting en zelfs inspiratie biedt, terwijl we de moeilijke momenten in onze levens onder ogen zien. Het neemt de pijn en het verdriet zeker niet weg, evenmin als lijden en verlies, maar het helpt ons om persoonlijk lijden in een bredere context te plaatsen. Context die ons lijkt te helpen de zin en het doel van het leven te vinden, ondanks ons verdriet, ondanks onze verliezen, ondanks ons persoonlijk lijden.

"Ik weet niet hoe ik het zou hebben gered zonder mijn vrienden en onze gemeenschap," hoor ik keer op keer. "Godzijdank maak ik deel uit van deze synagoge, deze kehilla, zodat ik ergens heen kan om contact te maken met mensen en me niet zo totaal verloren en beroofd voel," vertellen mensen me. En elke keer herinnert het me eraan waarom we hier zijn en aan de echte reden dat het jodendom en het Joodse volk 4.000 jaar hebben overleefd. Ik geloof dat dit komt doordat we hebben ontdekt dat het ware geheim van de zin van het leven in die ondefinieerbare, mystieke ruimte ligt die 'relaties' wordt genoemd. Het is juist het koesteren van relaties, door de complexe lagen van de mitzwot, religieuze disciplines en verplichtingen van het Joodse spirituele leven, die de gemeenschap versterken en ons daardoor de diepe gave verschaffen om er steeds weer bij te horen.

De parasja van deze week staat vol met vermaningen en waarschuwingen over melaatsen, de pest, huidziekten en lichamelijke ongemakken die onze voorouders ritueel onrein maakten, gevolgd door de verschillende offers, opofferingen en rituelen die de priesters konden verrichten om hen weer in een staat van rituele reinheid te brengen. Ik geloof dat de echte onderliggende les van deze parasja niet echt over de ziekten gaat, maar eerder over de diepgewortelde behoefte om manieren te vinden om mensen die zwak of uitgesloten zijn, weer terug in de gemeenschap te brengen.

Ons geloof in de kracht van de gemeenschap, onze diepgewortelde behoefte aan menselijke verbinding, aan erbij horen, aan deel uitmaken van iets groots en transcendent in het leven, is zo diep dat het één van de belangrijkste taken van onze oude priesters werd om ons liefdevol terug te brengen in een staat van zuiverheid, van spirituele genezing en van gemeenschap. Het lijkt een behoefte te zijn die we ook in onze tijd nog steeds ervaren.